

Старецът не видѣ никакви зидари. Обезпокои се и излѣзе отъ двора на улицата. Мина презъ селото, заобиколи единъ високъ плетъ и спрѣ изненаданъ на мегдана. Предъ очитѣ му бѣше скелетътъ на една нова сграда. Около зидаритѣ шетаха неспокойно гъркоманитѣ отъ селото. Дѣдо Нашо се разтрепери отъ ненавистъ къмъ родоотстъпницитѣ. Едва намѣри сили да пристѣпи напредъ нѣколко крачки. Покрай него мина единъ отъ зидаритѣ. Той протегна ръка къмъ него, спрѣ го и го попита :

— На кого е тази къща ?

— Това не е къща.

— Кой се е решилъ да гради тютюневъ складъ срѣдъ селския мегданъ ?

— И тютюневъ складъ не е.

— Тогава, каква сграда градите ?

— Издигаме набърже гръцко училище ! — натърти зидарътъ и отиде да забива едри гвоздеи въ дъбовитѣ греди.

Дѣдо Нашо не забеляза троснатия гласъ на зидаря. Отъ неговитѣ думи зави му се свѣтъ, върна се въ къщи, пригответи се за пѣтъ и, безъ да се обади на своитѣ, излѣзе накрай село. Предъ него звиваше камениста пѣтека, минаваше презъ баири и водѣше къмъ градъ Ксанти.

Нататъкъ къмъ града облацитѣ бѣха се разкъсали и слънцето поглеждаше къмъ водитѣ на Бѣлото море. Дѣдо Нашо забеляза захвърлена тояга въ страни отъ пѣтеката, отиде и я взе. Хареса му, че е дебела, издигна я надъ главата си и се зацани на гъркоманитѣ, макаръ че нѣмаше сили и отъ куче да се брани. Изведнѣжъ се уплаши отъ старческата си немощъ и сълзи го задавиха. Искаше му се да бжде ластовица, та като стрела да полети, да направи широкъ кръгъ надъ Ксанти и да влѣзе презъ отворенъ прозорецъ въ голѣ-